

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **E.V.**, zastoupen Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou se sídlem Západní 449, 253 01 Chýně, proti žalovanému: **Odvolacímu finančnímu ředitelství** (dříve Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu), se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobách proti rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu vydaných dne 4.8.2010, pod čj. 9863/10-1500-100146 a čj. 9867/10-1500-100146,

t a k t o :

- I. Žaloby se zamítají.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 487,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanými žalobami domáhal přezkoumání v záhlaví uvedených rozhodnutí žalovaného, kterými bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období od 1.1.2004 do 31.12.2004, vydanému dne 27.1.2010 Finančním úřadem pro Prahu 5 (dále též správce daně) pod č.j. 30838/10/005914107145 (dále též žalobou napadené rozhodnutí I.), a proti platebnímu výměru na daňové penále na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období od 1.1.2003 do 31.12.2003, vydanému dne 27.1.2010 Finančním úřadem pro Prahu 5 pod č.j. 30816/10/005914107145 (dále též žalobou napadené rozhodnutí II.).

Žalobce v obou žalobách, to znamená proti napadenému rozhodnutí I. i II. vznesl zcela shodné žalobní námítky.

K průběhu dosavadního řízení žalobce uvedl:

Napadenými rozhodnutími byla zamítnuta odvolání žalobce proti platebním výměrům na penále č.j. 30838/10/005914107145, a čj. 30816/10/005914107145, neboť dle stanoviska

správce daně byl žalobce v prodlení s úhradou na daň z příjmů fyzických osob za rok 2004, a 2003.

Podle dodatečného platebního výměru č. 1080004612 na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za rok 2004 vydanému dne 09.09.2008 Finančním úřadem pro Prahu 5 pod č.j. 366683/08/005914/7145, byla žalobci uložena povinnost uhradit takto dodatečně vyměřenou daň ve výši 107.594,- Kč. Na penále bylo žalobci uloženo uhradit celkem 116.565,- Kč.

Podle dodatečného platebního výměru č. 1080004611 na základ daně, daň a ztrátu z příjmů fyzických osob za rok 2003 vydanému dne 09.09.2008 Finančním úřadem pro Prahu 5 pod č.j. 366663/08/005914/7145, byla žalobci uložena povinnost uhradit takto dodatečně vyměřenou daň ve výši 382.452,- Kč. Na penále pak bylo žalobci uloženo uhradit celkem 416.565,- Kč.

Správní orgán odůvodnil žalobou napadená rozhodnutí především tím, že nelze přezkoumávat rozhodnutí, jimiž byla uložena dodatečná daňová povinnost a že v daném případě došlo k prodlení s úhradou daně a tudíž je na místě také vyměřit penále za pozdní úhradu daně, což správce daně učinil.

Žalobce uvádí, že proti dodatečným daňovým výměrům za daň z příjmů fyzických osob na rok 2004 a 2003 byly podány u Městského soudu v Praze správní žaloby, které jsou vedeny pod sp. zn. 9 Ca 284/2009 a 9 Ca 283/2009. V zásadě je argumentace žalobce tatáž, jako u předmětných správních žalob, neboť žalobce je přesvědčen o tom, že dodatečný daňový výměr nebyl vydán po právu a tudíž ani napadený výměr na penále být vydán neměl. Tedy došlo zde prvotně k nesprávnému pochopení a výkladu zákona, jeho nesprávné aplikaci, nesprávnému postupu jak po stránce procesní, tak po stránce hmotněprávní a k vyslovení několika nesprávných právních závěrů a tedy výměry na daňové penále jsou následkem tohoto nesprávného postupu, jak bude dále uvedeno. Žalobce tak namítá, že došlo ke zkrácení jeho práv jakožto účastníka daňového řízení, ať už nesprávným postupem správního orgánu, či nesprávnou aplikací a výkladem zákona a z toho plynoucím nesprávným právním závěrem, či v neposlední řadě také nesprávným skutkovým zjištěním správního orgánu.

Žalobce se domáhal zrušení žalobami napadených rozhodnutí z následujících důvodů:

Žalobce uvádí, že vzhledem k tomu, že jeho námitky směřují do obou prvotních dodatečných daňových výměrů, s tím, že napadené platební výměry na daňové penále považuje za důsledek onoho prvotního nesprávného rozhodnutí, v žalobě se především vyjádřil k námitkám, resp. zopakoval námitky vůči dodatečným daňovým výměrům, které jsou podstatou platebních výměrů na daňové penále s tím, že v podrobnostech si dovolí žalobce odkázat na jím podanou správní žalobu jak je tato vedena u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 284/2009. Žalobce nesouhlasí se závěrem správce daně, že zasláním zprávy o výsledku daňové kontroly byla tato ukončena. Podle judikatury se za dobu ukončení kontroly v případě dodatečně doměřené daně, kdy je vydán na základě kontrolního zjištění dodatečný platební výměr, považuje den, kdy tento dodatečný platební výměr nabyl právní moci. Tedy - pokud na základě zprávy o kontrole je dále vydán dodatečný platební výměr - což se stalo v daném případě, nelze považovat za okamžik ukončení kontroly den, kdy tento dodatečný platební výměr nabyl právní moci, nikoli den, kdy byla zpráva doručena daňovému subjektu. V řízení došlo k porušení práv daňového subjektu ve smyslu ust. § 2 odst. 1, 2 a 8 a § 16 odst. 2 písm. e), odst. 4 písm. c), písm. f) a odst. 8 zákona o správě daní, neboť mu nebylo umožněno být osobně přítomen při závěrečném projednání zprávy o výsledcích daňové kontroly a neměl možnost předkládat důkazní prostředky a vyjádřit se k výsledku uvedeném ve zprávě o daňové kontrole a případně navrhnout jej i doplnění. Žalobce řádně předložil

doklady o tom, že u něj nastala pracovní neschopnost (v době projednání zprávy) a její skončení také řádně oznámil, proto byl zde vážný důvod, pro který se nemohl žalobce účastnit jednání, což správci daně sdělil. Žalobce neprodlužoval daňovou kontrolu, pouze se snažil prokázat, že veškeré údaje odpovídají skutečnosti, vždy reagoval na závěry, které správce daně učinil a pokud s nimi nesouhlasil, v souladu se zákonem uváděl námitky a důvody svého nesouhlasu. Provedené důkazy byly hodnoceny nesprávně, nebylo přihlédnuto ani k tomu, že při místním šetření předměty, o něž se jedná, byly na místě pracovníky správce daně zjištěny a jejich existence prokázána. Nebylo odůvodněno, z jakého důvodu jsou zpochybněny předložené důkazy o existenci předmětů a jejich dodávek a o tom, že by tyto nesloužily na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Bud' správní orgán zpochybňuje pravost a existenci listin - daňových dokladů a výpisů z účtů daňového subjektu a pak musí uvést důvody, pro které tak činí, nebo je považuje za pravé a jejich existenci nepopírá, pak ale není důvod pro závěr, že tyto výdaje nesloužily na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů.

Ve vztahu k rozhodnutím napadeným těmito žalobami žalobce dále uvedl, že z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty ve smyslu ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků, je zřejmé že „daňové řízení mělo být zastaveno, nikoli zamítnuto odvolání, jak učinil správní orgán.“ Žalobce navrhl, aby soud po provedeném dokazování ve věci samé vydal rozhodnutí, jímž zruší napadené rozhodnutí a potažmo rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně a současně vysloví závazný právní názor o tom, že předmětné řízení má být zastaveno a žalobci přizná náhradu nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobám žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutích, neboť žalobce uplatnil v žalobě shodné námitky jako v odvolání, nicméně všechny však směřovaly do rozhodnutí o dodatečném vyměření daně, s tím, že dodatečné platební výměry neměly být vydány kvůli prekluzi. Především však žalovaný zdůraznil, že pokud jde o námitky týkající se penalizované daňové povinnosti nelze je přezkoumávat v rámci řízení ve věci platebního výměru ne daňové penále. Žalovaný uvedl, že dle jeho názoru v rámci odvolání proti platebnímu výměru na penále je odvolací orgán oprávněn pouze zjišťovat, zda existuje rozhodnutí, kterým byla penalizovaná daňová povinnost vyměřena, zda daňový subjekt byl v prodlení s úhradou takto vyměřené daně a zda bylo penále vypočteno v souladu s ust. § 63 zákona o správě daní ve znění platném k 31.12.2006. V tomto konkrétním případě má žalovaný za to, že byly předmětné platební výměry na penále v souladu s platnou judikaturou vydány až po nabytí právní moci platebního výměru na daň, a to přesto, že z ust. § 63 odst. 5 zákona o správě daní ve znění platném k 31.12.2006 vyplývá, že penalizovat lze i nepravomocnou daňovou povinnost. Dle tohoto ustanovení se v případě, kdy je rozhodnutím o odvolání proti stanovení daně nebo jiným rozhodnutím o daňové povinnosti předepsaná daň zcela nebo zčásti odepsána, odepíše z úřední povinnosti také penále, které bylo z odepsané daně předepsáno

K námitce ohledně skutečnosti, že rozhodnutí o vyměření penalizované daně (dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za r. 2003 č.j.: 366663/08/005914/7145 ze dne 9.9.2008 a dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za r. 2004 č.j.: 366683/08/005914/7145 ze dne 9.9.2008) nenabylo právní moci v rámci prekluzivní lhůty dle ust. § 47 zákona o správě daní, žalovaný pokud jde o dodatečné stanovení daně za rok 2003 (shodně s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí) uvádí, že daňová kontrola na dani z příjmů fyzických osob za r. 2003, která je úkonem dle ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní, byla zahájena dne 30.5.2005, a tříletá prekluzivní lhůta tak začala znovu běžet ode dne 1.1.2006. V průběhu odvolacího řízení vedeného ve věci dodatečného platebního výměru na daň vydal žalovaný výzvu č.j.: 18669/08-1100-103204 ze dne 9.12.2008 doručenou žalobci dne 12.12.2008, tedy v rámci tříleté lhůty,

čímž došlo k opakovanému přerušení prekluzivní lhůty dle ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní, a lhůta začala ode dne 1.1.2009 běžet znovu.

Pokud jde o dodatečné stanovení daně za rok 2004 žalovaný uvedl, že daňová kontrola na dani z příjmů fyzických osob za r. 2004, která je úkonem dle ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní, byla zahájena dne 30.5.2005, a tříletá prekluzivní lhůta tak začala znovu běžet ode dne 1.1.2006. V průběhu odvolacího řízení vedeného ve věci dodatečného platebního výměru na daň vydal žalovaný výzvu č.j.: 18669/08-1100-103204 ze dne 9.12.2008 doručenou žalobci dne 12.12.2008, tedy v rámci tříleté lhůty, čímž došlo k opakovanému přerušení prekluzivní lhůty dle ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní, a lhůta začala ode dne 1.1.2009 běžet znovu.

V závěru vyjádření žalovaný žádal, aby soud žaloby zamítl.

Soud v rámci nařízeného jednání usnesením podle ust. § 39 odst. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) spojil věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Af 39/2010 (žaloba proti rozhodnutí I.) a 7 Af 40/2010 (žaloba proti rozhodnutí II.), ke společnému řízení s tím, že nadále budou vedeny pod sp. zn. 7 Af 39/2010; jelikož se jedná o věci, které spolu skutkově i právně souvisejí, a vystupují v nich stejní účastníci řízení.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Právní zástupkyně žalobce navrhla vyčkat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti podané proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2013, č. j. 9 Ca 283/2009 - 69, o které, podle jejich informací, nebylo dosud rozhodnuto, a tato okolnost má pro posouzení věci zásadní význam.

Zástupce žalovaného uvedl, že kasační stížnost byla rozsudkem ze dne 29.5.2014 Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

Soud přezkoumal žalobou napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která předcházela jejich vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu existujícímu ke dni vydání žalobou napadených rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

K návrhu právní zástupkyně žalobkyně vznesené u jednání nutno uvést, že soud přezkoumává žalobou napadené rozhodnutí dle skutkového a právního stavu existujícího v době rozhodování žalovaného, proto pro jeho rozhodování je podstatné zda-li v době vydání žalobou napadených rozhodnutí existovala rozhodnutí o dodatečném vyměření. Navíc soud před jednáním z webových stránek Nejvyššího správního soudu zjistil, že kasační stížnost proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2013, č. j. 9 Ca 283/2009 - 69, byla dne 29.5.2014 zamítnuta.

Všechny žalobní námitky tak, jak byly uplatněny v obou žalobách se vztahují k jiným rozhodnutím, než jsou ty, které byly napadeny těmito žalobami. Žalobní argumentace je zaměřena na rozhodnutí o dodatečném vyměření daně, kde žalobce vznáší námitky týkající se nesprávných skutkových zjištění procesních vad a zejména prekluze rozhodnutí o dodatečném vyměření daně. Žalobce přitom sám uvádí, že rozhodnutí o dodatečném vyměření daně byla napadena u zdejšího soudu samostatnými žalobami. Soud, jak již bylo uvedeno, z úřední činnosti zjistil, že žaloby byly zdejším soudem zamítnuty rozhodnutím č.j. 9 Ca 283/2009 – 69 a toto rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 29.5.2014 potvrzeno.

Především je však nutno zdůraznit, že rozsah přezkumu *rozhodnutí o sdělení předpisu penále* nezahrnuje přezkum rozhodnutí, na základě kterého vznikl penalizovaný dluh.

Shodně na to nahlíží judikatura správních soudů, např. k tomu lze citovat z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.05.2005, čj. 1 Afs 137/2004 – 62, kde se uvádí, že *„Přezkoumává-li žalovaný rozhodnutí, kterým byl žalobci sdělen předpis penále, zjišťuje toliko, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit celní dluh žalobci řádně sdělena, zda skutečně žalobce platební povinnost nesplnil ve lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí a zda se penále počítá v souladu s § 63 odst. 2 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Tímto rozsahem přezkumu je pak při zachování zásady dispoziční vázán rovněž soud.“*

Je-li takto nastaven rozsah přezkumu, že nepochybné, že námitky, tak jak byly vzneseny v žalobách se zcela míjejí s rozsahem, v rámci kterého je soud rozhodnutí o sdělení penále oprávněn přezkoumávat. Proto ani žalobní tvrzení, že dodatečné vyměření daně bylo prekludováno a proto daňové řízení (míněno zřejmě žalobcem řízení o sdělení penále) mělo být zastaveno, není způsobilé přezkumu v rámci tohoto řízení. Je tomu tak proto, že sice soud musí přezkoumávat případnou prekluzi vyměření daně a to dokonce z moci úřední, ale může tak činit pouze v rámci žaloby podané proti tomuto rozhodnutí, v tomto případě rozhodnutí o vyměření daně. V nyní projednávaných věcech byly žaloby podány proti rozhodnutí o sdělení penále, kde soud může, pokud jde o existenci rozhodnutí o vyměření daně, pouze přezkoumávat, zda-li v době vydání odvolacího rozhodnutí existovalo rozhodnutí o dodatečném vyměření daně a zda-li toto rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno. Ani jedna k těmto skutečnostem nebyla v žalobách zpochybněna. Proto ani žalobní námitka týkající se prekluze dodatečného vyměření daně nemohla být shledána důvodnou.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl ve věci úspěch, vznikly náklady řízení za cestu hromadnou dopravou na trase Brno – Praha a zpět, ve výši 487,- Kč které doložil. Soud mu proto jejich náhradu přiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. června 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu